

Un cec a la vora del camí

Dij, 7/08/2014 per Lluís Serra

[Gerasa](#)

Jesús, envoltat dels seus deixebles i de molta més gent, surt de la ciutat cananea de Jericó (Mc 10,46-52). Vora el camí, hi ha assegut un cec que demana almoina. Es diu Bartimeu. Viu al marge del camí. La ceguesa el paralitza i li impedeix recorre'l. No obstant això, sent que passa Jesús i comença a cridar, i li demana que se'n compadeixi. Tothom el renya perquè calli, però Bartimeu crida encara més fort. Jesús s'atura i mana que el portin davant seu. El porta en el camí per iniciar-ne la guarició. En saber-se cridat per Jesús, llença el seu mantell, es posa dret d'una revolada i se'n va cap al Mestre. Jesús només li pregunta: «Què vols que faci per tu?» La resposta, clara: «Rabuni, fes que hi vegi.» Jesús diu: «Vés, la teva fe t'ha salvat.» El guariment implica gaudir de la visió i seguir Jesús en el camí.

La ceguesa l'obliga a viure de l'almoina dels altres. Bartimeu no té vida pròpia. Viu a la perifèria, vora el camí. La presència de Jesús li arrenca el desig de posar fi a la seva situació, però les persones del seu entorn consideren que és millor que continuï com sempre, assegut. Prefereixen veure'l cec i inútil, que vident i lliure. Es tracta de mantenir l' statu quo, la situació de tota la vida. Per això el renyen i li manen que calli. Però Jesús sent el desig essencial del cor de Bartimeu. El fa cridar davant seu, així els que el renyaven han de col·laborar en la guarició. No n'hi ha prou de curar el cec, sinó que també cal intervenir en el seu entorn. Es converteixen en missatgers de Jesús els que abans impedièn a Bartimeu apropar-se al Mestre. La gent mostra una ceguesa espiritual. Jesús està atent a tota mena de ceguesa.

Sempre que Jesús actua, aixeca la persona, la posa dreta, li proporciona autonomia. Així pot començar a gaudir de la llibertat, perquè sense ella la feina sobre ell mateix no té sentit. Bartimeu hi vol veure. Així no haurà de demanar almoina, es podrà guanyar el pa, recórrer els camins i fer la seva vida. Jesús no s'atribueix l'èxit de la conversió ni reclama l'atenció sobre ell. Reconeix que el guariment depèn de la fe del cec. Abans Bartimeu seguia el seu pigall o les persones que el guiaven. Sempre dependent dels altres. Ara, segueix Jesús en el camí. Potser es meravella del paisatge, del cel blau, dels arbres, dels rostres dels homes que l'envolten..., però no es despista del que és essencial. Es tracta de seguir Jesús des de la llibertat sense que res no el distregui. El seu guariment li permet introduir-se en el camí i recorre'l amb esperança. Ara es pot lliurar de ple al seu itinerari espiritual. Els que l'envolten també hauran de canviar la manera de pensar i acceptar la seva transformació. Queda enrere la imatge de la persona dependent i marginada. Jesús té un altre deixeble.